

3e Predikatie over 1 Johannes 1:1, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 5 oktober 1952 te Den Haag

Gezongen: Psalm 78:1 en 2.

Gelezen: De Twaalf artikelen des geloofs; 1 Johannes 1.

In deze dienst werden enkele huwelijken bevestigd.

Gezongen: Psalm 63:1 en 2.

We vragen uw aandacht voor het eerste vers van 1 Johannes 1:

‘Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens.’

We hebben, zoals u bekend is, reeds twee malen uw aandacht voor deze woorden gevraagd en bij deze gelegenheden u gewezen op de betekenis en de waardij van het Evangelie. Stellen we ons in de weg om nu nog een stapje verder te gaan.

De apostel Johannes zegt hier: *‘Hetgeen van den beginne was.’* En met deze woorden brengt hij ons naar de eeuwigheid. De Persoon Die hier genoemd wordt het Woord des levens, was niemand anders dan de Heere Jezus Christus. En Hij was niet slechts een mens, maar ook God, ‘de waarachtige God en het eeuwige Leven’, zoals de apostel het ergens uitdrukt (1 Joh. 5:20).

En wanneer hij dan vervolgt op deze wijze: *‘Hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens’*, dan plaatst hij ons in de tijd. ‘Het Woord is vlees geworden’ (Joh. 1:14). Dat wil niet zeggen dat de tweede Persoon in het Goddelijke Wezen, het Woord, in vlees, in de menselijke natuur is veranderd. Het wil ook niet zeggen dat de Goddelijke natuur met de menselijke Zich vermengd heeft. Wat het Woord was, dat is Het gebleven. En wat Het niet was, dat is Het geworden. God en mens dus in één Persoon. Deze waarheid is de eeuwen door van verschillende zijden

tegensproken. En het spreekt vanzelf dat wij – ik hoop: u en ik – dat wij ons hebben afgevraagd wat deze tegenspraak of poging tot weerlegging zou betekenen. Wanneer waarlijk kon weerlegd worden dat de Heere Jezus was God en mens in één Persoon, dan zou er hier op aarde, dus nergens, enige zaligmakende kennis van God wezen.

God wordt gekend in Jezus Christus. En hebt ge wel opgemerkt, terwijl u de opgegeven verzen zong, hoe schoon, hoe zielsinnemend dit bezongen is in het tweede versje van de 63e Psalm? Ik lees u dit versje nog eens voor, want het zou kunnen zijn dat u er zo geen acht op gegeven hebt:

'k Heb U voorwaar in 't heiligdom
Voorheen beschouwd met vrolijk' ogen;
Hoe zag ik daar Uw alvermogen!
Hoe blonk Uw Godd'lijk eer alom.
Want beter dan dit tijd'lijk leven
Is Uwe goedertierenheid.
Och, werd ik derwaarts weer geleid!
Dan zou mijn mond U d' ere geven.

Er wordt mij ook weleens gevraagd wat er toch voor het zielsoog komt wanneer Zich Christus aan en in de mens bekendmaakt. Welnu, op deze vraag geeft het u voorgelezen Psalm 63 vers 2 een duidelijk antwoord.

'Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben', enzovoort. Ik hoef u niet te zeggen dat de spreker is Johannes, de bekende en geliefde discipel en apostel van de Heere Jezus Christus. Maar hij bedoelt niet alleen zichzelf, doch ook zijn medediscipelen, de apostelen.

'Hetgeen wij gehoord hebben.' De Heere Jezus heeft in de dagen van Zijn omwandeling op aarde veel gesproken. En gelijk de schare die Hem hoorde zelf getuigd heeft: Zijn woord was met macht. Ze zeiden: Hij spreekt 'als macht hebbende, en niet als de schriftgeleerden' (Matth. 7:29). Johannes en de andere apostelen waren daarbij geweest en ze hadden heerlijke dingen gehoord. Zó dat het onvergetelijke uren, om niet te spreken van dagen, voor hen geworden waren. En zo diep waren ze door de redevoevingen, enzovoort, van de Heere Jezus getroffen geworden, dat ze ertoe waren gekomen uit te roepen, naar aanleiding van een vraag die hun

gesteld was geworden: ‘Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens’ (Joh. 6:68).

‘Hetgeen wij gezien hebben met onze ogen.’ Ze hadden veel gezien, Johannes en de andere discipelen, ze hadden wonderen gezien. Ze waren met de Heere Jezus op de berg geweest en hadden Zijn majesteit aanschouwd. Ze hadden ook gezien de uitwerking van wat Hij sprak op de mensen. Een enkele vraag van Hem had de lagenleggers en tegensprekers tot zwijgen gebracht. Zien heeft meer betekenis dan horen.

Maar de apostel gaat nog voort: *‘Hetgeen wij aanschouwd hebben.’* Men kan iets zien zonder het in zich op te nemen, maar wanneer men een aanschouwing heeft, staat men bij het voorwerp stil en men laat het op zich inwerken. Ik weet niet of u hier kennis aan hebt. Ik kan u wel een man noemen die het verstond. Deze man was de apostel Paulus. Hij schrijft in 2 Korinthe 3 vers 18: ‘Wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.’ Nu hebt u het wel gehóórd. De apostel, en met hem anderen, had een aanschouwing, een aanschouwing van de heerlijkheid Gods. En onder deze aanschouwing, terwijl hij deze aanschouwing had, werd hij veranderd, vernieuwd naar het beeld van God in Christus Jezus. Als u nu ook zulk een aanschouwing hebt gehad en deze door de apostel Paulus genoemde verandering hebt beleefd, dan verstaat u Paulus wel. Maar anders verstaat u hem niet. Want u moet vooral niet vergeten dat de christelijke religie geen object van studie is, dat men haar niet doorgronden kan door veel lezen, nadenken, enzovoort – dat ze ondervónden moet worden. En alleen dit geeft de onmisbare zekerheid. En om de mensen tot zekerheid te brengen, is het de apostel Johannes te doen. Onzekerheid verlamt. En wat betekent een mens die in de een of andere zaak die hij onderhanden heeft, geen zekerheid bezit? Maar wat zou dan een mens betekenen die ten opzichte van de religie in het onzekere verkeert? De aanschouwing is meer dan het zien.

‘...en onze handen getast hebben van het Woord des levens.’ Hier wil de apostel Johannes zeggen dat het alles voor hem was tastbare werkelijkheid. Wat een voorrecht als iemand zo kan spreken, toehoorders: tastbare werkelijkheid. En toch is het volstrekt noodzakelijk dat ik, dat u, dat we allen het zo gevoelen. De voorganger moet zekerheid hebben. Hij moet

immers voorgaan. En als hij het nu niet weet, wat dan? Ware het dan niet beter dat hij geen woord meer sprak over de eeuwige dingen? Maar ook *gij* moet weten en niet gissen. Gij moet er met uw leven voor in kunnen staan dat de dingen zijn zoals u ze komt horen. En als dit zo niet is, dan heeft uw kerkgang geen betekenis. Of u hier bent, of dat u zich elders neerzet, het is alles zonder enige betekenis.

Gezongen: Psalm 27:3.

We moeten begrip hebben van de dingen van het Koninkrijk Gods. De apostel Paulus schrijft, de woorden zijn u bekend, in 1 Korinthe 2 vers 14 en 15: ‘De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hij zelf wordt van niemand onderscheiden.’ We moeten weten de werkingen van de Heilige Geest in de ziel. Nee, het is niet genoeg dat een mens zegt: ‘We moeten overtuigd worden. Het geloof is noodzakelijk. En het komt erop aan dat men zijn geloof in vruchten bewijst.’ Men moet, zoals ik heb gezegd, de werking van de Heilige Geest hebben nagegaan in zijn ziel. En dan als gevolg daarvan, als noodzakelijk gevolg daarvan, moeten we deze werkingen kunnen beschrijven. En alleen zo kan een mens stichten.

En hoe is het nu met ons? Zouden we hiertoe in staat zijn? Hebt u zekerheid, *hebt u zekerheid?* We weten hoezeer een mens eropuit is om zekerheid te hebben in betrekking tot tijdelijke, stoffelijke dingen. En vooral weten we hiervan heel veel in deze tijd. Zekerheid, sociale veiligheid, hierom gaat het in deze dagen. Maar hebben we nu dezelfde zekerheid in betrekking tot de eeuwige dingen?

Hier ligt de Bijbel. Wat is dit Boek voor u? Misschien zegt u: ‘Wel, het spreekt toch vanzelf dat wij het voor het Woord van God houden?’ Het spreekt niet zo vanzelf. Want wanneer wij, u en ik, met elkander waren, dan zou ik u hierbij graag de vraag willen doen hoe u ertoe gekomen zijt om de Bijbel te houden voor het Woord van God. Hebt u op deze vraag het antwoord? Ik hoef u niet te zeggen dat de meeste mensen sprakeloos zouden staan.

Zijt u ervan overtuigd dat de dingen zijn zoals wij u ze mogen verkondigen? Wat zou u kunnen bewegen om hierheen te gaan als u deze overtuiging niet had, of wat zou u kunnen bewegen elders uw plaats in te nemen, zonder deze overtuiging, de overtuiging dat wat men hoort waarachtig is? Het was de apostel Johannes erom te doen dat zijn lezers overtuigd waren, dat heb ik u al gezegd. En ons is het om hetzelfde te doen.

Kent u de voornaamste inhoud van de Bijbel? Ik bedoel niet: Kent u de inhoud van de voornaamste geschiedenissen, maar wat de Wet is, de Wet der tien geboden, en wat het Evangelie is, het Evangelie van de genade Gods? Kent ge deze beide zaken? Veronderstel we zijn samen, en ik vraag u: Wat is het onderscheid tussen de kennis van de letter van de Wet en die van de geest van de Wet? Zoudt ge mij hierover iets kunnen vertellen, als ik u zo, wij met elkander zijnde, vroeg het onderscheid tussen de letter en de geest van de Wet?

En het Evangelie, verstaat u dat? De meeste mensen die nog godsdienstig zijn, zijn van gedachte dat ze best begrijpen wat het Evangelie is. En ze geloven het. Weet u wat het Evangelie is? Hebt u in het Evangelie Christus aanschouwd? We hebben zo-even, in het begin, een woord gezegd over de aanschouwing van God in Christus. Nu wordt Christus, en God in Hem, alleen maar gezien in het Evangelie. Hebt u Hem in het Evangelie gevonden? Ik vraag niet of u een tékst, een Evangelietékst, hebt gevonden. Ik vraag u of u *Christus* in het Evangelie gevonden hebt. En dan voeg ik hier onmiddellijk een andere vraag bij: En hebt u het Evangelie gevonden in Christus? We zijn samen, u en ik, en we spreken over deze dingen, en wat zou u kunnen zeggen over het zien van Christus in het Evangelie en van het Evangelie in Christus? Denk niet dat er heel veel gevonden worden die deze vragen kunnen beantwoorden.

Het geloof is een komen tot Christus. Veronderstel nu eens dat u meent dat u tot Christus gekomen zijt. Dan heeft uw naaste het recht u de vraag voor te leggen wat u gevonden hebt in Christus, door Hem, met Hem. En deze vraag doe ik u nu. Wellicht meent u dat u tot Christus gekomen zijt, dat u een gelovige zijt – welnu, antwoord dan op de vraag wat u met, in en door de Heere Jezus hebt gevonden. U voelt toch wel dat deze zaken van de allerhoogste betekenis zijn?

Kijk, een mens die niet gebroken heeft met alle godsgeloof moest geen

dag rust hebben voordat hij op deze en dergelijke vragen een voldoende antwoord had. En wat is het nu dat we naar de kerk komen, de Bijbel lezen, willen doorgaan voor godsdienstige mensen en dat we maar ons hele leven door weigeren, nalaten, om ons rekenschap te geven van de hoogste levensvragen? Dat doet ge toch in andere dingen niet? Zijt ge er niet op uit om een behoorlijke positie in de wereld te verkrijgen, of te houden? Tracht ge niet om uw positie te verbeteren, zoveel als dit maar mogelijk is? Hebt ge deze zomer uw aandacht niet gewijd aan de vraag: ‘Waar zal ik eens heengaan, mijn vakantie doorbrengen?’ En zo zijn er zovele vragen hier te doen. En nu in betrekking tot de dingen van de eeuwigheid maar zo door te gaan, terwijl men moet bekennen dat men onwetend is – is dat niet vreselijk, is dat niet vreselijk? Hoe ver is dit af van spotten met God, ja eigenlijk met uzelf? Want ge geeft voor dat ge een godsdienstig mens zijt, de Bijbel gelooft, en wat doet ge er meer aan dan iemand die in een land woont waarin het christendom geheel onbekend is en die ook zelf met het christendom niet in kennis gebracht is?

Wat zegt gij daar nu van? Er komen toch zulke geweldig gewichtige ogenblikken in het leven. We hebben nu verscheidene mensen die ernstig, gevaarlijk ziek zijn. Het is mogelijk dat ze zullen herstellen; het is evengoed mogelijk dat ze zullen weggenomen worden. Daar liggen ze nu aan de poort van de eeuwigheid. Als nu deze mensen geen zekerheid hebben, wat moeten ze dan toch met zo’n geweldige vijand als de dood is? En de dood – ja, wat wij dood noemen, dat is de ergste dood niet. U kent uw eigen consciëntie wel een weinig. En deze consciëntie staat aan de zijde van de Rechter van hemel en aarde. En nu voor deze Rechter te moeten verschijnen, dat is een ergere dood dan de scheiding van ziel en lichaam is. Wat moet nu een mens als hij daar zo ligt? Ik heb het gehoord van een stervende: ‘Ik moet nog bekeerd worden!’ Ja, maar als men dan de tijd heeft voorbij laten gaan, zou men dan denken dat God op zo’n ogenblik voor ons klaar staat om een genadig antwoord te geven op een gebed van deze inhoud: ‘Och, Heere, ach wees me toch genadig?’ Zou u dat denken? Nee, dat zal niet gebeuren.

Ik heb vernomen dat iemand aan een ongeneeslijke ziekte leed en zei: ‘O, nu zou ik alles willen geven, als ik hier maar van verlost mocht zijn.’ En ik meen dat de man rijk was. Had hij nu maar gezegd: ‘Nu zou ik wel alles

willen geven, als ik maar niet had gezondigd.’ Dat zou er wat dichterbij gekomen zijn. En wanneer hij dan nog maar dit woord had laten horen: ‘Maar nu ken ik er Eén Die er alles voor gegeven heeft, opdat ik in het verderf niet nederdale, Die Zijn bloed voor mij gestort, Die Zijn leven voor mij gegeven heeft.’

Het geloof dat zo algemeen onder de mensen gevonden wordt, is heel iets anders dan het waarachtige geloof. Het waarachtige geloof, daar zou heel veel van te zeggen zijn. En ik heb er al vele jaren af en toe nogal eens iets van mogen zeggen. Het waarachtige geloof is een schepping. En ik mag en kan en moet u verklaren dat in hetzelfde moment waarin iemand het geloof wordt geschonken, hij gewaar wordt dat hij opnieuw geboren is, dat er een schepping plaatsgehad heeft, zodat hij zegt: ‘Nu ben ik niet meer die ik geweest ben. Ik ben ik niet meer.’ Het is de verlichting van het verstand. Als God u vandaag of morgen eens bekeerde, aangenomen dat ge nog niet bekeerd zijt, en ik had dan het voorrecht om u te mogen ontmoeten in deze week, of iets later, dan zou ik u dingen horen zeggen die ge nooit bevroed had, waar ge nimmer iets van afgeweten had. En ik zou door deze dingen getroffen worden, en ik zou denken: wat is dat toch een genot, een mens te ontmoeten die van God wat weet te zeggen. Want er zijn wat bekeringen, en er zijn wat mensen die zich voor begenadigd houden! Maar ze weten van God niets te zeggen. En hiermee valt al wat ze zeggen in het water.

Deze nieuwe schepping is een vernieuwing. Ik kan er niet op doorgaan. De tijd roept; we moeten eindigen. Het is een nieuwe schepping. De apostel Paulus heeft het zo beschreven. Hij zegt in 2 Korinthe 5 vers 17: ‘Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden.’

Bij de meeste bekeringen is het zo, of bij de meeste mensen die zeggen te geloven is het zo, dat ze er niet gelukkiger op geworden zijn. En dan deugt het alles niet, want een begenadigd mens moet zich gelukkig achten. Ik ontken niet dat er andere dingen zijn die zulk een mens naar beneden trekken en houden, ik ontken dat in het geheel niet. Maar toch houd ik vast dat een begenadigd mens zich houdt voor een gelukkig mens. Er zijn weinige mensen onder Gods kinderen geweest van wie de weg zo moeilijk is geweest als die bijvoorbeeld van de dichter van de 88e Psalm. Als u hem

kent dan weet u wat ik bedoel. Hij spreekt van doodbrakende te zijn, Gods vervaarnissen te dragen, enzovoort (vs. 16). Maar tegelijkertijd was God voor hem de God des heils (vs. 2). Zie, dat is de christelijke religie. En nu moet u nooit de kennis van uw religie halen uit de mensen, maar uit God en uit de Bijbel en uit de Heilige Geest. Wanneer u dit moogt doen, wel wat zult u dan het woord uit de Spreuken liefhebben: ‘Die zich afzondert, tracht naar wat begeerlijks’ (Spr. 18:1). Ge zult houden van de eenzaamheid, en de eenzaamheid zoeken. Ge zult houden van de dingen te overdenken. Ge zult houden van u tot de Heere te begeven in het gebed. Ge zult houden van ontdekkende predikaties, van het lezen van de heilige Schrift.

En nu heb ik u nog niet veel gezegd, en ik zou u veel meer kunnen zeggen als er de tijd voor was en het werd me geschonken. Maar nu kom ik weer tot de vraag: Wat zijt u voor een mens? Wat zijt u voor een mens, een christen of een heiden? Als u een christen zijt, dan begeert u voor God te wezen en niet voor uzelf. En hieraan kunt u het alweer toetsen. Ik weet wel dat ook een begenadigde zijn droevige afdwalingen heeft, maar daarin kan het voor hem niet blijven. Na kortere of langere tijd keert hij terug. En dan, hoewel het hem smart dat hij gezondigd heeft tegen God, is dit zondigen voor hem weer een voordeel. En het eindigt alles hierin: ‘Als ik U maar heb.’ ‘Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde’ (Ps. 73:25). Hij wenst uitsluitend voor God te wezen.

Een dromerig bestaan? Het lijkt er niet op. ‘Neen’, zei de apostel Paulus in de rechtszaal van Cesarea tot Festus, ‘neen, ik raas niet, machtigste Festus, maar ik spreek woorden van waarheid en van een gezond verstand’ (Hand. 26:25). Nooit is een mens meer in het bezit van zichzelf dan wanneer hij zichzelf verloren heeft in Jezus Christus. En allen die buiten Christus zijn, bezitten zichzelf niet. Ze wensen niet bekritiseerd te worden, ze begeren hun eigen weg te gaan, enzovoort, en ze weten niet dat de duivel hen te pakken heeft, en dat ze door hem worden geleid en verleid. Denk over deze dingen na. Nog eens, ik moet eindigen.

Amen.

Gebed:

Geef Gij, Heere, dat erover nagedacht worde, door ons allen. U zegt het dat we dit doen zullen: ‘Bedenk de dingen die Boven zijn, niet die op

de aarde zijn.’ Gij weet hoe verleidelijk het is om het er maar op aan te laten komen, en zich, telkens opnieuw misschien, te geven aan de zorgen van het leven en aan de gemakken van het leven en aan de genoegens van het leven. Maar ach, doe ons eens zien hoe arm zulk een leven is en hoe slecht het ermee aflopen zal. Uw getrouw Getuigenis zegt er ons zoveel van: ‘Het is de mensen gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel.’ Op onze kerkhoven vinden we spreuken als deze: ‘Heden ik, gij morgen’, of: ‘Mens, gedenk te sterven.’ Laat ons er niet overheen gaan, laat ons er ook niet tegenin gaan, maar doe ons eens horen wat de Geest tot de Gemeente zegt, horen wat de Geest zegt van een natuurlijk mens, horen ook wat de Geest zegt aangaande een weg van bekering, wat de Geest zegt van een mens die zijn behoud gevonden heeft in een rechte weg, door een waarachtig middel. Doe ons eens luisteren, luisteren naar het leven. ‘De dag aan den dag stort overvloediglijk spraak uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap.’ Laat ons niet zijn als die zieken die de medicijnmeester van hun bed verjagen, omdat ze niet weten dat en hoe ziek ze zijn, maar laat ons voelen dat we hulp nodig hebben. Doe ons weten dat er hulp is, en geef ons deze hulp te gebruiken, U tot eer en ons tot heil.

Gedenk onze zieken. Gij weet het hoe ze erbij liggen. Erbarm U over hen, zo het zijn kan naar het lichaam en naar de ziel, maar in elk geval toch naar de ziel. ‘Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?’ We hebben het gehoord: iemand zou wel al wat hij had gegeven hebben voor zijn gezondheid. ‘Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven.’ Nu is het nog de tijd, de tijd der genade, maar aan deze tijd komt een einde – laat ons hem gebruiken.

Gedenk Uw Kerk. Gedenk ons en onze kinderen. Heere, mét onze kinderen staan wij schuldig voor U. Wij hebben U, de Springader des levensden waters, verlaten om onszelf bakken uit te houwen, gebroken bakken die geen water houden, en nu hebben we geen God om op te steunen, maar aardse machten. Ach, laat het ons eens zien waartoe het met ons is gekomen.

Amen.

Gezongen: Lofzang van Zacharias: 4 en 5.

Catechisatie over de dienst van een engel bij de opstanding van Christus, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 24 juni 1938 te Den Haag

Gezongen: Psalm 40:4 en 5.

Gebed:

Dat ons, Heere, door Uw genade geschonken worden mocht tot U te naderen. Gij zijt het waardig dat men dit doet, dat men dit doet in oprechtheid. Schenk ons uit Uw Goddelijke volheid wat wij nodig hebben om het zó te kunnen doen.

Gij hebt ons bewaard tot hiertoe, ons geschonken het leven, de gezondheid en de krachten. Vele weldaden schonkt Gij, de een meer dan de ander. Geef ons dankbaarheid, leer ons opmerken. Plaats ons recht tegenover U, opdat wij vragen mochten naar U.

Gedenk ons in deze ogenblikken. Wil ons lust, licht en kracht schenken tot de arbeid die wij staan te beginnen. Doe ons Uw Woord verstaan, Heere, en in ons opnemen. Treed in het gericht met ons niet, maar wil in de Zoon Uwer eeuwige liefde ons gedenken.

Amen.

Ik begin met u voor te lezen Mattheüs 28.

Wij hebben de vorige keer gesproken over de aardbeving die met de opstanding van de Heere Jezus gepaard ging,* en nu willen wij iets zeggen over de aanwezigheid van de engelen. Hiervan wordt gesproken in het tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende vers. Er staat in het tweede en derde vers: 'En zie, er geschiedde een grote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe en wentelde den steen af van de deur en zat op denzelfven. En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijn kleding wit gelijk sneeuw.'

Ik behoef u niet te zeggen dat de engelendienst in de Heilige Schrift een grote plaats inneemt. In het bijzonder vinden wij de dienst van de

---

* Deze catechisatie is niet beschikbaar.

engelen besproken in het leven van de Heere Jezus. Als de Heere Jezus uit de woestijn gekomen is, de verzoeking van de vorst der duisternis heeft doorstaan, dan wordt er gezegd dat de engelen Hem gediend hebben (Matth. 4:11). Een schone gedachte die hierin ligt, nietwaar? Mocht een mens door de genade Gods in een strijd gebracht worden, en in deze strijd strijden en als een overwinnaar eruit te voorschijn treden, dan blijkt het in de strijd, maar ook daarna, dat God met hem is. En waar God is, daar zijn ook de heilige engelen. Dit ziet dus op de gunst waarin Christus stond, en op de gunst waarin ieder mag staan die strijdend overwint. Om te overwinnen kan geen mens zonder de gunst Gods. Een rijke, trefende gedachte: overwinnen kan niemand zonder de gunst Gods. Wij kunnen wel wat doen zonder de gunst Gods, onder de invloed van de voorzienigheid des hemels, maar dat is wat anders: dan overwinnen wij niet. Om te overwinnen moet ons van het begin tot het einde alles geschonken worden.

In het zaligmakend werk is God in alles de Eerste, zoals Hij dit ook is in het werk van Zijn voorzienigheid. Maar in het zaligmakend werk gaat het behalve om de eer van God ook om de zaligheid van de mens.

Als wij door de genade Gods een strijd te voeren hebben, dan is God in alles de Eerste. Wij moeten de vijand kennen. Wij moeten in de tweede plaats met de wapenen Gods strijden en in de derde plaats in de kracht des Hemels strijd voeren, in de vierde plaats volharden en in de vijfde plaats in God eindigen. Ja, ik noem het maar zo; er zou veel meer over te zeggen zijn. Hieruit blijkt dat de mens in zijn strijd geheel afhankelijk is van het Opperwezen, zodat de mens nooit beginnen kan – weer een gedachte – en een mens ook niet kan eindigen. En als *hij* begint, is het van het begin tot het eind verwarring en verwoesting. Een mens ziet dat niet, want wij menen, als zich iets voordoet waartegen wij menen te moeten strijden, dat het al mooi is wanneer wij gestreden hebben en niet onder gelegen hebben, maar dat kan alles buiten God om gaan. En de Kerk zingt in de Psalmen: ‘In God zullen wij kloeke daden doen’ (Ps. 60:14). Misschien voelt u wel dat het *dát* nu eigenlijk is: in God kloeke daden doen. Al het andere is zonder enige waarde voor God, wat betreft de verheerlijking van Zijn Naam, en voor onszelf. Het is met het Koninkrijk Gods als met het gewone leven: het is zo oneindig rijk; er zijn zo eindeloos veel verschijnselen in

het natuurlijke en geestelijke leven, dat met recht gezegd kan worden, zoals de dichter zingt in Psalm 119: 'In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien, maar Uw gebod is zeer wijd' (vs. 96).

Dus van de engelen wordt gesproken bij de verzoeking in de woestijn, en vooral ook in de strijd in Gethsémané. Toen de Heere Jezus het daar zo bang had, kwamen de engelen tot Hem (Luk. 22:43). Wat zouden de engelen toen bij de Heere Jezus gedaan hebben? Wel, Hem bemoedigd, en door Hem te bemoedigen, hebben de engelen de Heere Jezus versterkt. U moet niet denken: Zou Hij dat dan nodig gehad hebben? Want dat heeft Hij wel degelijk nodig gehad. Anders is het ons niet verklaard. Wanneer u zegt: 'Hij was God', dan zeg ik: Nee, Hij was mens, en Hij heeft de menselijke natuur de rechten gegeven die zij wenste. *Wij* kunnen onszelf natuurlijk niet de rechten geven die wij wensen. Waarom niet? Omdat wij niet zonder zonden zijn. Waren wij zonder zonden, waren wij niet gevallen, dan zouden wij het ook kunnen doen. De menselijke natuur heeft haar rechten, en de menselijke natuur van de Heere Jezus was een ware menselijke natuur en die had ook haar rechten, en nu heeft de Heere Jezus aan de menselijke natuur haar rechten geschonken. Als Hij schreide was het echt, als Hij getuigde was het echt, als Hij pijn leed was het echt. En nu heeft God in de strijd in Gethsémané om de Heere Jezus te sterken Zijn engelen gezonden en daardoor is Hij bemoedigd geworden.

Zou het Hem hierom gegaan zijn, dat Hem gezegd zou worden dat de drinkbeker van Hem zou weggenomen worden? Maar het was van eeuwigheid bepaald dat Hij die moest drinken. Maar daar ging het niet om. Zou u denken dat het hierom ging? Neen, daar ging het niet om. Er zijn twee dingen in een strijd. De strijd zelf en de wijze waarop men hem voelt. En over dit laatste ging het. De drinkbeker zou niet weggenomen worden. Dat wist Hij, en Hij was er volkomen mee bevredigd. Hij had behoefte aan uitzicht en met de uitzichten heeft de engel de Heere Jezus getroost, en de engel heeft gesproken van Zijn overwinning, en van het glorieus van Zijn overwinning, en hoe met Zijn overwinning God verheerlijkt zou worden, en hoe de schepping geheel op haar plaats zou komen, en hoe de zaligheid van Zijn Kerk, van Zijn volk dat God Hem gegeven had, daardoor zou worden gewerkt en tot stand gebracht – deze dingen; verder dat het een klein ogenblik zou duren en dat er dan na dat ogenblik een eeu-

wigheid van vreugde zou komen. En om Hem hiermee te troosten, heeft God Zijn engel gezonden.

En nu vinden wij hier (Matth. 28) weer gesproken van een engel – in het Evangelie van Johannes van twee engelen – dat de engel nederdaalde van de hemel en hoe hij eruitzag: wit als sneeuw. Er staat: ‘En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijn kleding wit gelijk sneeuw.’ De bliksem legde de heerlijkheid aan den dag waarvan de engel in de hemel genoot. De engel bracht dus om zo te zeggen zijn geloofsbrieven mee. En er staat van zijn kleding: ‘wit gelijk sneeuw’, en deze witheid is het symbool van de blijdschap en van de reinheid. Ik weet niet hoe oud de gewoonte wel is dat er in het wit getrouwd wordt; ik heb dat nooit nagegaan en ik ben ook niet van plan om dat na te gaan, maar in ieder geval: de witheid is een symbool van de blijdschap en van de reinheid.

Van de blijdschap – de engel was verblijd. Waarom was de engel verblijd? Om de eer die God was toegebracht in de Persoon en het werk van de Heere Jezus Christus. Daarover verblijden zich de engelen. Dat is de hoogste blijdschap, waarvan in de 68e Psalm gesproken wordt, nietwaar: ‘Door ’t licht dat van Zijn aanzicht straalt’ (vs. 2 ber.), door het aanschouwen van de verheerlijkte God.

Zullen wij er even bij stilstaan? – Door de aanschouwing van de verheerlijkte God. Ik sprak, zoals velen van u weten, gisteravond in Rotterdam.* Toen behandelde ik ook gedurende enige ogenblikken wat de mens heeft wanneer hij hier zalig is, wanneer hij begenadigd is, de verkwikking die hij heeft. En toen heb ik gezegd dat hij onder andere hierdoor verkwikt wordt dat hij ziet hoe de zaligheid die hij hier heeft, die hij nu ontvangen heeft en geniet, niet gegaan is ten koste van de ere Gods, maar met behoud daarvan, en hoe dat een voornaam deel van zijn zaligheid is. De ondervinding zal ons dit alleen kunnen doen verstaan, dat spreekt vanzelf. Maar als er onder ons begenadigden zijn, wat wij toch aannemen, dan weten dezen hoe zij, in het ogenblik waarin God – hen in Jezus Christus tot Zich getrokken hebbende – hun door Zijn Geest en Woord in Jezus Christus de vergeving van hun zonden en het recht op het eeuwige leven gaf, onder meer en voornamelijk hierover zich verblijd hebben, dat de zaligheid die

---

* Predikatie van 23 juni 1938 over Johannes 15:1, bundel 1985-'87, blz. 85 e.v.

zij hadden ontvangen, zozeer strekte tot verheerlijking van God, tot verheerlijking van Zijn deugden. En de aanschouwing hiervan doet een mens neervallen; hij heeft toen uitgeroepen deze of dergelijke woorden: ‘Niet ons, o Heere, Uw Naam alleen zij de eer.’ En daar wordt hier nu iets van genoten. In de eeuwigheid zal dat heel anders zijn; niet in wezen, maar in diepte en in omvang zal het daar anders wezen.

En nu verstaan de engelen de verlossing in Christus niet, want om de verlossing in Christus te kunnen verstaan, is er iets nodig. Wat is er nodig om de verlossing die de Heere Jezus werkt, te kunnen verstaan? Daartoe is nodig de behoefte eraan, en de engelen kennen deze behoefte niet. De engelen die in de hemel zijn, zijn geen verlore engelen. Zij zijn wel bevestigd door de verlossing van Christus, maar zij zijn persoonlijk niet verlost. Zij hebben dus de behoefte aan de verlossing niet leren kennen, en wie die niet heeft leren kennen, die kent de verlossing ook niet. Maar zij aanschouwen God in Zijn heerlijkheid en in Zijn verheerlijkt zijn en Zijn verheerlijkt worden, en hierover hebben zij vreugde, zoals vanzelf spreekt. Het is als een liefhebbend hart dat zegt: ‘Ach, als het een ander maar goed gaat. U moet zich om mij niet in de eerste plaats bekommeren. Als het een ander maar goed gaat.’ En zo staat Gods volk tegenover God, en zeer zeker staan de engelen ook zo tegenover God. Als het God maar goed gaat, als Zijn Naam maar eer mag ontvangen. Want God wordt onteerd, en er wordt zoveel kwaad van Hem gesproken, en er wordt zo misgetast, enzovoort, enzovoort. En nu heeft een begenadigde een hart dat meeleeft met God, en daarom wenst het God op de troon, het wenst het voor den dag komen van Hem. In Jesaja 52 vers 10 staat: ‘De HEERE heeft Zijn heiligen arm ontbloot voor de ogen aller heidenen.’ In Psalm 68 wordt erover gezongen dat God tevoorschijn gekomen is tijdens de regering van koning David. Het was alsof Hij er niet was tijdens de regering van koning Saul, maar bij de regering van koning David was het alsof God tevoorschijn kwam.

De witheid zegt dus dat er blijdschap was, en verder zegt de witheid dat de engelen heilig waren. Wat is heilig? Wanneer u een antwoord wilt hebben, moet u maar direct naar de Bijbel grijpen. De Bijbel geeft een duidelijk antwoord. Wat wordt in de Bijbel heilig genoemd? De tabernakel, de tempel, de toonbroden, enzovoort. Waarom? Omdat zij gebruikt werden in de dienst Gods, en alles wat daarvoor gebruikt wordt, is heilig. Dus is

een begenadigd mens een heilige. Hij wordt gebruikt voor de dienst Gods. God gebruikt deze mensen. ‘Dit volk’, staat er, ‘heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen’ (Jes. 43:21). Deze mensen werken dat niet zelf uit, maar God werkt het uit. Hoe? Dat weten zij zelf niet. Waarin? Dat weten zij ook niet, en zij behoeven dat ook niet te weten. Maar het komt eenmaal aan den dag, bij de komst van de Heere Jezus Christus op de wolken des hemels. Dan zal gezien worden waarvoor de Heere Zijn in Hem geheiligd volk gebruikt heeft. Dat dit volk heilig is, in het Oude Testament wordt er al van gesproken: ‘Daar Uw geheiligd volk van Uwe trouw mag zingen’ (Ps. 89:3 ber.). En hoe dikwijls worden de kinderen Gods in het Nieuwe Testament niet betiteld met de naam heilig.

Zij zijn heilig omdat zij in de dienst Gods staan. Toen zij begenadigd werden, hebben zij zich aan de dienst Gods verbonden. In schijn hadden zij het vroeger al eens gedaan, maar God had hen niet in Zijn dienst genomen. Of u al honderdmaal aan mijn deur komt om uw diensten aan te bieden, en ik wens er geen gebruik van te maken, dan ontstaat er geen betrekking. Het moet van weerskanten komen. En zo is het hier ook. Of een mens zich al aan God aanbiedt, dat helpt niet. Dat is zonder enige betekenis. Ten eerste: ‘Ik heb het van uw hand niet geëist’, zegt de Heere (Jes. 1:12). En in de tweede plaats is het schijn, want de mens die geen nieuw hart heeft, biedt zich aan God niet aan. Die staat in dienst van zichzelf, en die kent God niet en hij kent zijn naaste niet. Hij is zonder liefde, zonder de Heilige Geest. Dus in schijn hadden zij het ook wel gedaan, maar dat was niets. Maar als God een mens begenadigt, dan neemt Hij een mens aan, en op die aanneming volgt de dienstaanbieding. U ziet het in de geschiedenis van Saulus. Hij was aangenomen en nu zegt hij: ‘Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?’ (Hand. 9:6). Hier hebt u dus eerst de aanneming en dan de dienstaanbieding.

Maar de Heere zegt hem niet voor het gehele leven wat hij doen zal. Nee, de Heere zegt wat hij doen moet telkens als Hij wat voor Hem te doen heeft. En daarom zegt de Heere: ‘Ga voort’, en zo gaat het dan, opdat God om alles geprezen worde. Want zonder Hem kunt gij niets doen (Joh. 15:5). Dus de mens blijft erbuiten. En tegelijkertijd is de mens volstrekt verantwoordelijk voor al wat hij doet of niet doet, volstrekt verantwoordelijk. Dus de leer dat God het doet en alleen het doet, en dat Hij in Zijn

eigen werken verheerlijkt wordt, behoeft ons geen aanleiding te geven om de antinomiaanse weg op te gaan. Dit dus wat de witheid betreft, en wat het betekent dat zijn gedaante was gelijk een bliksem.

En nu moeten wij iets zeggen over wat de engel gedaan heeft. Hij komt neer. En wat is hiervan het gevolg? Dat de wachters verschrikt worden en vluchten. De wachters – over de geschiedenis van deze wachters behoef ik u niet in te lichten, of het zou voor de kinderen moeten zijn, want de ouderen weten het precies – de wachters waren het werk van de Joodse kerk. Zij hadden het nog niet vertrouwd, of liever gezegd, zij hadden nog geen rust. Zij hadden Christus gekruisigd en Hij lag in het graf, en zij hadden gezien dat de steen op het graf gekomen en verzegeld was, en zij hadden nóg geen rust.

Rust, weet u wat rust is? Dan weet u ook wat onrust is. De mens heeft niets anders dan onrust. Hij wordt vergeleken bij een zee, die immers altijd in beweging is: ‘Haar wateren werpen slijk en modder op’ (Jes. 57:20). Niemand heeft rust, en nu moeten wij onszelf eens afvragen of wij de rust hebben leren kennen. Als wij tijden van rusteloosheid achter de rug hebben, en als de vraag voor ons alle betekenis heeft gekregen: ‘Wat moet ik doen opdat ik zalig worde’ (Hand. 16:30), en wanneer wij hebben geleerd wat de betekenis is van wat er staat in Psalm 73: ‘Niets is er waar ik in kan rusten’ (vs. 13 ber.), en God in Jezus Christus schenkt Zich aan ons, dan weten wij wat het is rust te hebben. Dat is de rust: de belofte Gods aan te grijpen, de weldaden die de Heere Jezus verworven heeft, zich toe te eigenen. Daarom zegt Paulus: ‘Wij die geloofd hebben, gaan in de rust’ (Hebr. 4:3).

De overpriesters kenden die rust niet. En zonder die rust hebt u niets dan onrust. Geen ogenblik kunt u dan aflaten. En er staat toch: ‘Laat af’ (Ps. 46:11), maar hij kan niet aflaten. Het is merkwaardig hoe het hart altijd aangepakt wordt, nacht en dag aangepakt wordt, in één woord verschrikkelijk. Zichzelf kan men niet met rust laten, zijn naaste niet, God niet, omdat wij zelf geen rust hebben. Er staat: ‘De goddelozen zijn als een voortgedreven zee, want die kan niet rusten, en haar wateren werpen slijk en modder op’ (Jes. 57:20). Maar door het geloof gaat de mens in de rust, en wie deze rust kent, weet wat de rust is. Christus heeft gezegd: ‘Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven’ (Matth. 11:28). Om in de eeuwigheid te kunnen rusten, moeten wij hier de

rust leren kennen. Wie die niet heeft, zal in eeuwigheid geen rust in zijn ziel hebben, en hoe vreselijk zal dit zijn. 'Ik heb geen rust,' hoort men somtijds zeggen, 'ik kan nergens rust vinden.' Voort, altijd maar voortgejaagd, wat een toestand is dat, en als dat nu tot in eeuwigheid moet duren! Had de mens alleen maar dit, hoe vreselijk zou dat niet wezen, maar als hij verloren gaat heeft hij nog veel meer dan de onrust in zijn ziel gewaar te worden.

De overpriesters hadden geen rust, en als een mens in het diepst van zijn ziel geen rust heeft, wat doet hij dan? Zich wreken. En dan wreekt hij zich op God, en als hij zich op God wreekt, dan wreekt hij zich op zijn naaste. En dus hebben deze mensen zich op God gewroken. Maar natuurlijk, God, daar konden zij niet bij. Maar op Zijn Afgezant, Zijn Zoon, hebben zij zich gewroken door Hem aan het kruis te slaan, zoals zij vroeger de gewone gezanten van God vervolgd hadden. Maar nu hadden zij nog geen rust, en zij zouden Christus vervolgd hebben, als zij gekund hadden, tot in alle eeuwigheid. Ja, maar nu was Hij dood, en nu moest het toch nog doorgaan, en nu hadden zij een wacht bij het graf geplaatst om Hem nog veel meer smaadheid aan te doen. Ach, een mens kan God en zijn naaste niet genoeg smaadheid aandoen – dat is het bestaan van een mens die buiten Christus is, die buiten God is, dat is het weergaloos gemene bestaan van een mens buiten God en Christus. Denk niet dat uw bestaan anders is, zomin als ik enige reden heb om te denken dat ik anders ben. Ontken niet dat u en ik God en de naaste zoveel mogelijk smaadheid wensen aan te doen, als de omstandigheden daar maar naar zijn. En zo hebben deze mensen dat gedaan en hebben bij het graf een wacht geplaatst om er vooral voor te zorgen dat er niet nog andere ongelukken zouden gebeuren. Zij kwamen bij Pilatus met de boodschap: 'Hij heeft gezegd dat Hij zou opstaan na drie dagen. Als dat eens kon gebeuren, dan zou de laatste dwaaling nog erger zijn dan de eerste' (Matth. 27:63, 64). Er staat in Gods Woord: 'Laat af van den mens, wiens adem in zijn neus is' (Jes. 2:22); en... de wachters zijn weg. Er staat ook: 'Wreekt uzelf niet' (Rom. 12:19). Dat staat er allemaal mee in verband. Wees niet nijdig over de goddelozen, Psalm 73; dat staat er ook mee in verband.

En nu de zegels. Dat zijn de wetten van de goddeloze kerk. Die werden verbroken. Deze zegels zijn de goddeloze wetten waarover ik pas gesproken heb, de wetten die er in 1816 gekomen zijn.* En daar heeft de engel

van Boven geen respect voor gehad, en Christus is uit het graf gegaan. Niet dat Christus het verbreken van de zegels nodig had. Hij had door de werking van Zijn Goddelijke natuur ook de steen kunnen afwentelen, maar het heeft God behaagd het zo te doen.

Zoals het ook bijvoorbeeld in 1816 goed bedoeld was – deze mensen hebben het goed bedoeld op hun manier – zij waren tóch een instrument van de vorst der duisternis. De Kerk van Christus weet dat wel, maar dat weet alleen de Kerk van Christus, en dat wist ook de engel, want die had een speciale opdracht gekregen. En nu was Christus verrezen. Het is jammer dat wij moeten eindigen, en toch is er niets jammer. Het is alles goed, maar wat een rijkdom wordt er in deze geschiedenis gevonden! Aan Hem Die overwinnaar werd van graf, dood, hel en zonde, aan Hem is het laatste woord; en nu zal ieder in Zijn triomf leven, die als een arme zondaar aan Zijn voeten gekomen is om uit Zijn hand te ontvangen het waarachtig geloof, om door dat geloof weder te keren tot God, van Wie men diep afgeweken is.

Dus voor de jongeren: wij zijn nu weer aan de opstanding begonnen, en nu moet je het hoofdstuk van de opstanding weer geheel leren, en dan beginnen wij de volgende keer ook met te overhoren.

Gezongen: Psalm 150:3.

Gebed:

Heere, wil ons uit Uw volheid een hart geven om Uw werk te kunnen naspeuren, ons er door U te laten inbrengen, opdat wij iets mochten stamelen tot eer van U, en dat zal dan ook zijn tot zaligheid van onze onsterfelijke zielen. Dat wij mochten zien dat wij ons verkeerd stellen ten opzichte van de dingen, en dat wij mochten zien dat wij ons in Uw handen moeten stellen teneinde van U onderwezen te worden, en zo gesteld te mogen worden in de rechte verhouding tot U, om dan iets te aanschouwen van de grootheid van de werken Uwer handen, van de grote dingen van Uw Koninkrijk. Zegen wat gedacht en gesproken is. Vergeef het zondige dat erin is geweest. Begeef noch verlaat ons.

Amen.

---

* Toespraak van 3 juni 1938, De Nederlandse Hervormde Kerk na 1816.

Theodorus van der Groe over vraag en antwoord 45 van de Heidelbergse Catechismus

‘Wat nut ons de opstanding van Christus? Ten eerste heeft Hij door Zijn opstanding den dood overwonnen, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood ons verworpen had, kon deelachtig maken. Ten andere worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Ten derde is ons de opstanding van Christus een zeker pand onzer zalige opstanding.’

Ten tweede trekt het oprecht, door de Heilige Geest gewerkte geloof van des Heilands opstanding ook dit zalig voordeel, dat de gelovigen door Zijn kracht ook opgewekt worden tot een nieuw leven.

De eerste mens Adam, door wie zowel de zonde als de dood in de wereld zijn gebracht, is wel in de schepping tot een levende ziel geworden, toen God hem, uit het stof der aarde geformeerd hebbende, een redelijke en onsterfelijke geest in zijn neusgaten inblies. Maar de laatste Adam, Christus, is in de herschepping niet alleen Zelf uit de doden levend gemaakt door de sterke rechterhand des Heeren, maar Hij is ook geworden tot een levendmakende Geest voor al Zijn uitverkoren gelovigen, aan wier dode zielen Hij Zichzelf in de tijd geestelijk openbaart (1 Kor. 15:45). Hij is die Boom des levens, geplant in het midden van het hemelse Paradijs op de ene en andere zijde der rivier (Openb. 22:2), waaraan niet alleen de heerlijke vrucht der gerechtigheid en van het eeuwige leven groeit, maar Die ook de in Hem ingeënte takken die van de wilde vijgenboom (die in het aardse Paradijs gestorven is) zijn afgehouden, weer levend maakt door de Geest des geloofs, en hen in Hem ook levende vruchten doet voortbrengen, zonder ooit te sterven (Joh. 11:26).

Dit is de geestelijke kracht van Christus’ opstanding, welke Paulus begerde te kennen, naast de gemeenschap met Zijn lijden en de gelijkvormigheid met Zijn dood, of hij enigszins mocht komen tot de wederopstanding der doden (Filipp. 3:11).

En diezelfde kracht ondervinden ook alle gelovigen, een ieder naar de mate van zijn genade, zovelen als er de Heere Jezus waarlijk ingelijfd zijn en één plant met Hem gemaakt worden in de nieuwhed des Geestes. Want

niet zodra komen zij als doden door een Goddelijke trekking door de Vader tot Christus, het levende Hoofd, en horen de stem van de Zoon van God in hun harten, of ziet, zij leven aanstonds (Joh. 5:25). ‘En Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid; en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken’ (Joh. 10:28). Wat een dierbaar en zalig leven is het niet dat de arme gelovigen bij Christus vinden, als Hij Zelf door Zijn Geest in hen komt wonen, en tot hun ziel zegt: ‘Gij zult Mij zien; want Ik leef, en gij zult leven’ (Joh. 14:19).

Nooit was er op de wereld een bruidegom die aan zijn dierbare bruid het leven, dat zij eens verloren had, terug kon geven, al zou hij haar een heel koninkrijk kunnen toebrengen. Maar hier is een Bruidegom Die veel schoner is dan de mensenkinderen (Ps. 45:3): Immanuel is Zijn Naam, Die neemt Zich een dode bruid, een gruwelijke slavin van de duivel, walgelijk vertreden zijnde in haar bloed (Ezech. 16:6). En wanneer Hij haar rechterhand aangrijpt, maakt Hij haar voor eeuwig levend, verlost haar door Zijn Goddelijke kracht uit de heerschappij van de satan, brengt haar in Gods zalige gemeenschap, verzoent haar met Hem, en roept haar toe: ‘Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven’ (Joh. 11:25). Ja, Hij schenkt haar ook een hartelijk geloof, om Hem te omhelzen als haar levend Hoofd, met Wie haar leven verborgen is in God (Kol. 3:3).

Immers, dit doen zonder onderscheid alle ware gelovigen. Zij komen tot de Heere Jezus, als tot de Fontein des levens, het Brood en de Boom des levens, ja als de Vorst des levens. ‘Ik ben’, zegt de gelovige ziel, ‘met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij (Gal. 2:20). Mijn Zaligmaker bezit de volheid van alle gerechtigheid en Goddelijk leven. Hij is het Leven Zelf, want Hij en de Vader zijn één (Joh. 10:30), en Hij is de eeuwiglevende Middelaar tussen God en mensen. Nu ik oprecht de hand van het geloof op Hem mag leggen, en voor eeuwig gemeenschap met Hem mag hebben door de Heilige Geest, nu heb ik ook zeker het eeuwige leven. Zijn opstanding is ook mijn opstanding, Zijn leven is mijn leven, Zijn God en Vader is ook mijn God en Vader (zie Joh. 20:17). Zijn gerechtigheid, Zijn volheid, Zijn heerlijkheid, Zijn Geest, en alles wat Hij bezit, is ook zeker mijn goed, omdat Hij de mijne is, en ik ook de Zijne ben.’

Toetssteen der ware en valse Genade